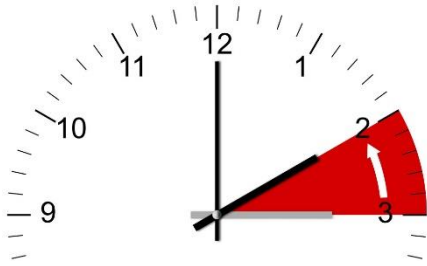

Deze morgen kregen we een uurtje cadeau!

Deze morgen kregen we een uurtje slaap cadeau, het is te zeggen, eigenlijk kregen we een uurtje terug wat we in maart hadden moeten missen toen we overstapten van winter- naar zomertijd. DE overschakeling gebeurde deze nacht om drie uur. De klok werd even stilgezet en drie uur werd twee uur. Buiten een uurtje langer slapen zullen we ook de zon opnieuw een uurtje vroeger merken, anderzijds gaat ze ook een uurtje vroeger slapen! Tot 27 maart 2022 houden we deze uurregeling, daarna schakelen we weer over naar zomertijd! Het wijzigende uur-schema kennen we al vanaf 1977 en werd toen vooral om economische redenen ingevoerd. Het doel was om zoveel mogelijk zonlicht te laten samenvallen met het leefpatroon van de bevolking.

Geboren in speciale omstandigheden!

Op 15 maart 1926, om 1u30, ligt mijn moeder met barenswaai te persen tot een heel klein jongetje zijn keeltje openzet. Dit gebeurt op de eerste verdieping van de woning rechtover "Het Bruggeske", Hoevensebaan nummer 23. Mijn ouders konden nog niet intrekken in de woning, die zij gehuurd hadden en hadden daarom een voorlopig onderdak gevonden bij de ouders van mijn moeder: Van Hoydonck-Putcuips. In talrijke woningen van Kapellen lag er nog geen elektriciteit, maar wel gas. Verlichting gebeurde door, in een speciale fitting die op gas aangesloten was, een "kouske" te draaien. Dit kouske was uit een hard weefsel gevormd in de vorm van een lampje. Als de gasleiding openstond en door het kouske liep, en men er een brandende lucifer tegenhield, begon het te gloeien en werd de kamer verlicht. Maar, daar stadsgas gevaarlijk was en tot de dood kon leiden door verstikking, hadden mijn grootouders alleen beneden gasverlichting. Zij hadden wel een aansluiting op een gasvuur met branders. Dit was een moderne wijze om te bakken en te koken. Omdat ik nog niet voldragen was en prematuur, was dokter Liebrecht bij de bevalling aanwezig. Om hem bij te lichten bij deze vrij moeilijke bevalling, kreeg mijn vader een carbidlantaarn in de handen gedrukt. Deze lantaarn kon men dragen, maar kon men ook aan karren en fietsen bevestigen. Deze lantaarn bestond uit een ronde of vierkante ruimte, in twee helften verdeeld. In het midden was er een bodem gemaakt dwars door de lantaarn met in het midden een kleine verhoging, waarin een zeer kleine opening. De onderzijde was volledig in metaal met bodem.

In het bovenste deel stond tegen de rugzijde een bolle spiegel. In het onderste deel legde men een witte tablet met calciumcarbide, daarop werd water gegoten en daardoor ontwikkelde zich een gas, dat door het kleine gaatje in de bodem naar boven kwam. Een brandende lucifer erbij en er brandde een vlammetje. Als het vroom, zoals toen het geval was, functioneerde het apparaat niet, maar het manvolk zorgde voor water met een temperatuur van 37°, en het licht brandde weer. Het is bij zo'n licht dat de dokter mij heeft kunnen opvangen. Mijn moeder vertelde, dat gedurende heel die bevalling, op straat de voetbalsupporters van Kapellen F.C liepen te zingen. Waarschijnlijk had

hun ploeg gewonnen! Zoals gebruikelijk bij een bevalling moest ik ook gewogen worden. En dat gebeurde zoals men in deze streken zegt met een "heurzel" of weeghaak. Ik werd in een vers gewassen en gestreken handdoek geknoopt en aan de heurzel gehangen. Mijn gewicht was nog geen 2,5 kg en ik was dus geen mollige baby. Sinds 1898 was mijn grootvader broodbakker. Hij werkte nog met een ouderwetse oven en stookte musterd, die hij kocht na het uitdunnen van naburig gelegen bossen. Hij kreeg ook het houtafval van schrijnwerker Verschuieren in de Gasstraat. Grootvader stak de oven aan, die heel vlug ging gloeien. Grootva nam verschillende goed uitgeklopte bloemzakken en legde hen boven op de oven. Zo kreeg ik toch een warm wiegske in mijn grootmoeders wasmand. Grootva was heel bezorgd voor zijn eerste kleinkind, een jongetje, waar hij heel blij mee was! Niet lang daarna verhuisde ik met mijn ouders naar onze nieuwe huurwoning in de Stationsstraat, naast kruidenierswinkel "De Ketting. Hier zouden mijn broer Wilfried en zusje Clarisse geboren worden. Tot zover mijn verhaal over een toch wel bijzondere geboorte: niet te geloven, dat ik het overleefd heb in die tijd zonder voorzieningen, in Kapellen toch, voor prematuren en nog steeds rondloop.
(geboorteverhaal van de nu 95 jarige Louis Verpraet, Heidestatiestraat)

Dit weekend herdenken we onze overleden medeburgers!

Allerheiligen en Allerzielen zijn de dagen dat wij in het bijzonder denken aan onze overleden familieleden, vrienden en kennissen. Dit aloud gebruik is ook voor niet gelovigen een moment om even stil te staan bij het vergankelijke, het afscheid nemen van iemand. Je las zojuist het verhaal van de geboorte van onze correspondent Louis Verpraet, een bijzonder verhaal toch wel. Dit is het blije verhaal, zeker wanneer er zoveel moeite wordt gedaan met zo weinig middelen, om het kind op de wereld te houden. We weten echter allemaal dat er naast het blije ook de droevige kant is in ons leven. Het verlies van familieleden, vrienden en kennissen, laat soms diepe sporen na en het verwerken duurt soms heel lang. Iedereen hoopt dat hij zo lang mogelijk en in een goede gezondheid door dit leven kan gaan, spijtig genoeg is dat niet voor iedereen een gegeven. Traditioneel bezoeken de meeste mensen dit weekend de plaats waar een laatste maal afscheid werd genomen en waar de laatste resten van het overleden familielid of vriend(in) zich bevinden. Zij brengen een bloemetje mee, of iets anders, om te accentueren dat ze deze persoon niet zijn vergeten. Sommige houden het bij een groet, anderen bij een gebed of een ingebeeld gesprek. Ieder beleefd dit op een andere manier. Wat jaarlijks opvalt zijn de chrysanten die veelal gebruikt worden als bloemen op de graven. Maar waarom nu chrysanten? Chrysanten droegen oorspronkelijk goudgele bloemen, daaraan

danken ze ook haar naam: 'chryso' is het Griekse woord voor 'goud' en 'anthemom' betekent 'bloem'. In het begin van onze jaartelling werden ze al gekweekt, vooral in China, ze werden daar als heilige bloemen beschouwd. In onze streek werden ze pas in de 18e eeuw bekend en ingeburgerd. Uit mijn jeugd jaren herinner ik mij vooral dat chrysanten wit waren, zeker deze die men op de graven plaatste. Toch waren ze oorspronkelijk goudgeel, nu vindt je ze in alle mogelijke kleuren. Ook de grote en de vorm van de bloem varieert. Sommige soorten zijn door de jaren heen ook meer vorstbestendig

geworden. Het zijn typische najaarsbloemen die tijdens een vorstvrije periode zeer lang houdbaar zijn. Ook dit maakt ze ideaal om als kerkhofbloemen te gebruiken. Zo is een chrysant door de jaren heen voor onze leefgemeenschap een bloem geworden die geassocieerd wordt met het kerkhof en de dood. In Aziatische landen staat deze bloem echter symbool voor geluk, lang leven en gezondheid. Vooral in Japan en China wordt dit als een levenswijsheid aangenomen. Door

chrysanthen op het graf van onze dierbare te plaatsen wensen we onze geliefde dus eigenlijk het eeuwige leven toe.

(van de redactie)

Internos: oudste voetbalploeg van Heide!

Onze dank gaat uit naar Willy De Crom uit de Wipstraat die ons deze week een foto bezorgde van de voetbalploeg Internos. Dit zou de oudste ploeg van Heide zijn, zij speelden al voetbal, zelfs nog vooraleer er sprake was van Heibos. Volgens onze informatie speelden zij hun wedstrijden op een terrein gelegen in de Missiehuiselei achter de gebouwen van de paters. De foto is genomen voor het café "in de Withoef" bij Stan Vinck. Alle info rond deze foto is van harte welkom: over het café, over de voetballers en over de afgebeelde bestuursleden!

17 oktober 2021: herdenking van de bevrijding.

17 Oktober2021: herdenking van de bevrijding van Kalmthout aan het monument van de

erkentelijkheid in heide in bijzijn van Roland temmerman, oudste zoon van Max Temmerman. Voor de eerste keer woonde ik de herdenkingsplechtigheid van de bevrijding van Kalmthout volledig bij. De bloemenhulde vond ik aandoenlijk, vooral toen de weduwe Colson haar bloemen voor haar echtgenoot neerlegde. Het is deze Colson, die met zijn groep havenarbeiders de vernieling van de Antwerpse haven heeft verhinderd. In het hele oorlogsgebeuren was dit een daad van onschatbare waarde. De Duitsers hadden immers alle grote zeehavens bezet en zelfs verwoest! De enige nog bruikbare haven was deze van Cherbourg. Enkele weken na de landing van de Amerikanen in Normandië hebben zij deze kunnen veroveren terwijl de bezetter zich

zonder veel strijd overgaf. In Arromanches was er ook nog een door de Engelsen kunstmatig aangelegde zeehaven, maar jammer genoeg hebben twee zware stormen deze haven zwaar beschadigd. Alle materiaal zoals munitie, voeding, geneesmiddelen enz. moest van 900 km ver gehaald worden; dat betekent 1800 km heen en terug. De Antwerpse haven lag vlakbij het front. Na hevige gevechten kon de Schelde mijnenvrij gemaakt worden door onze mijnenvegers. De grote

vloten hadden wel vliegdekschepen, kruisers, enz., maar geen mijnenvegers. Wij hadden die wel!!! Toen kwam er nog in december het Von Runsted-offensief, dat door een snel ingrijpen van de troepen van Montgomery gestopt werd op 6 km van Dinant. In Foy Notre Dame werd er hevig

gevochten op 24-25-26 december 1944. De Britse troepen hielden stand en de plaatselijke Duitse kommandant gaf zich over. Er was geen benzine meer voor de tanks, geen ravitaillering meer noch van voedsel, noch van munitie. Het winterde hevig en er vielen pakken sneeuw en van het bevoorraden van de troepen was er geen sprake meer. De weerstand zat ook in Bastenaken het geen een tegenslag voor de Duitsers was, maar hun aanval was niet gestopt, maar wel

vertraagd. Omdat het weder zo slecht was en de lucht betrokken konden er geen bombardementen uit de lucht plaats vinden. Maar plots kwam de zon er door en kreeg de bezetter een lading bommen over zich heen. Montgomery heeft daar orde op zaken gesteld en zelfs de radiografische verbindingen hersteld. Mijn bron hiervan is een nicht van mijn moeder, die als telegrafiste bij het Engelse leger samen met

nog andere telegrafisten naar Luik gezonden werd. Zij werd daar verliefd op een Amerikaan, die niet rookte of dronk. Later huwden ze , gingen in Detroit wonen en kregen vijf kindjes. Op de viering van 17 oktober laatsleden had ik ook nog een gesprek met Roland Temmerman, die, als oudste zoon van Max, een bloemenkrans mocht neerleggen. Ik merkte, dat hij aangedaan was. Als kleine jongen uw vader verliezen, door een valse verrader aan de vijand

overgeleverd. Bij de fusillering hebben hij en zijn medegevangenen zich heldhaftig gedragen. De straat, waar hij met vrouw en kinderen gewoond heeft, zal zijn naam blijven dragen. Roland trok mijn aandacht op het volgende: zijn moeder werd weduwe met zes kleine kinderen zonder inkomen, dit in oorlogstijd met al de problemen die zich voordeden, zij moest deze oplossen. Zij heeft zich zeker zo heldhaftig gedragen als haar echtgenoot en verdient zeker, al is het postuum, een gouden medaille van verdienste. Ik denk ook aan de vreselijke gevechten voor de bevrijding van de Schelde. In Woensdrecht en Hoogerheide sneuvelen er soms meer dan 100 jonge Canadese jongens per dag. Ik denk hierbij steeds aan het lied van Willem Vermandere en aan een zin hiervan: "Het is altijd iemands vader, het is altijd iemands kind... Oorlog is zinloos. Wij moeten streven naar een wereld van vrede, waarin er geen plaats voor oorlog is.

(bijdrage van Louis Verpraet met foto's van Wikipedia en Bob Autrique: waarvoor dank)

Kerstkaarten sturen met Kalmthoutse wensen!

Andermaal pakt "Strip Kalmthout" uit met een kerstkaart waar ze al de Kalmthoutse wijken in de kijker zetten. De kaart heeft een beperkte oplage van 500 exemplaren en kost 3,00 €. Bij afname van 5 kaarten verkrijgt u de 6 kaart gratis. De kaart is aan te schaffen in het station van Heide op 24/25/26/29 en 30 november tussen 6 en 13.30 uur. 30 november is het tevens de laatste openingsdag van het station. Daarnaast is de kaart ook aan te schaffen tijdens de tentoonstellingsdagen van 'Kalmthout in beeledes II' in het arboretum Kalmthout op 20/21 en 27/28 november van 10 -17 uur. Reserveren kan op stripkalmthout@vvvkalmthout.be.

CORONAVIRUS

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs
vandenbuijslouis@gmail.com
0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be